

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

Επί της προτάσεως Νόμου «Περί ρυθμίσεως θεμάτων άπορρώντων την Ιθαγενείαν των άποστερηθέντων ταύτην έλληνων πολιτών και εκπαιρισθέντων συνεπειά των γεγονότων των έτων 1946-49 και περί έλευθέρου επαναπατρισμού των, έλευθέρως εισόδου εις την χώραν εκείνων ούτινες εξπατρισθήσαν ώσούτως συνεπειά των γεγονότων τούτων άλλα κέκληται την έλληνικήν Ιθαγενείαν, ρυθμίσεως συνταξιοδοτικών θεμάτων, άποδόσεως δημοθεισιών περιουσιών και άποκαταστάσεως επαναπατριζομένων έλληνων εκπαιρισμένων εξ αιτίας των γεγονότων τοῦ 1946-49 και μεταγενεστέρων».

Προς την Βουλήν των Ελλήνων

Το σχέδιον Νόμου πού εισηγούμεθα θίγει μίαν σοβαράτατην πτυχήν της πολιτικής ζωής του έθνους. Παρήλθον 27 περίπου έτη από της λήξεως του έμφυλίου πολέμου και όμως εξακολουθούν να μές καταδιώκουν τα κατάλοιπα της τραγωδίας εκείνης. Πρώ πολλού και εις χρόνον πολύ πριν της δικτατορίας είχαν ύποβληθεῖ εις την Βουλήν σχετικά νομοσχέδια με τας υπογραφάς πολλών Βουλευτών και Ύπουργών εις τας εισηγητικάς εκθέσεις των όποιων ύπεστηρίζετο ότι «... ή εκκαθάρισις των εκ της ενόπλου συγκρούσεως προκυψασών και βραχυτάτων άνωμαλιών, ή γαλήνη, ή ήσυχία του τόπου και ή κατασίγασις της μισαλλοδοξίας και των παθών άπετέλεσε πολιτικήν όλων των πολιτικών παρατάξεων εν τη χώρα. Αναγνωρίζεται όθεν ότι έχω επιστεῖ ό χρόνος ριζικωτέρως και γενικώς εκκαθαρίσεως των ύπολειμμάτων της κκλής εκείνης περιόδου».

Σήμερον ότε ή χώρα μας εισήλθεν εις την δημοκρατίαν, ύστερα από την νύκταν της έπταετούς τυραννίας, ή φωνή αυτή ακούεται έντονώτερον, προσλαμβάνουσα χαρακτηρισρα έθνικής έπιταγής. Ύφ' όλων δέ των πολιτικών κομμάτων και παρατάξεων της Βουλής διακηρύσσεται ή ανάγκη της εφαρμογής της πολιτικής της πραγματικής «λήθης» του παρελθόντος, της όριστικής και ολοκληρωτικής καταργήσεως όλων, δίχως καμμίαν εξαίρεσιν, των εκτάκτων μέτρων της περιόδου 1946-49 και των μεταγενεστέρων τροποποιήσεων, συμπληρώσεων και άναυλώσεών των.

Η Ισχύς και εφαρμογή των ασυτηρών αυτών μέτρων συνεδέθη δι' ειδικών και ρητών διατάξεων προς την διάρκειαν του έμφυλίου πολέμου με την ταυτόσημον προσθήκην εις πάντα ταύτα της ρήτρας «διαρκούσης της άνταρσίας» ύποδηλώσης ούτω, τα περί του περιορισμένου χρόνου ισχύος των, προσθέσεις του νομοθέτου της περιόδου εκείνης. Επομένως ή Ισχύς των οδει να θεωρηθεῖ ως τεματισθεῖσα εϋθύς με την λήξιν του έμφυλίου πολέμου. Με την διαμορφωθείσαν, όμως, έννοιαν του πλάσματος της συνεχίσεως της «Ανταρσίας» παρατάθη επ' άόριστον, ή Ισχύς της εκτάκτου αυτής νομοθεσίας. Και τούτο παρά τδ ότι πλείστοι όσαι γενικαί και ειδικαί διακηρύξεις και νομοθετικά διατάξεις έπιβεβαίωσαν τδ πραγματικόν και πασιδηλον αυτό γεγονός της λήξεως της «Ανταρσίας» ως ή άρσις του στρατιωτικού νόμου και ή κατά την 17-1-1950 άναστολή καθ' όλην την επικράτειαν της Ισχύος του Γ' ψηφίσματος, ό νόμ. 1504/50 «περί μέτρων έπιεικείας», ό νόμ. 1854/51 άρθρ. 40 παρ. 2, ό Ν. 2058/52 «περί μέτρων έπιεικείας», καθ' ός «ή διάρκεια της άνταρσίας ορίζεται από της 1ης Απριλίου 1946 έως την 31ην Οκτωβρίου 1949». Έν συνεχείαι δυνάμει του από 16/29 Απριλίου 1952 ψηφίσματος της έπικυρωσάσης τδ Σύνταγμα Βουλής διατηρείται ή Ισχύς των ως άνω σχετικών νομοθετημάτων μετά την έναρξιν της Ισχύος του Σύντάγματος του έτους 1952.

Ηδη κατ' εφαρμογή του άρθρου 111 παρ. 4 του Σύντάγματος έψηφίσθη προσφάτως υπό της Βουλής νόμος «περί εκκαθαρίσεως Πράξεων και Ψηφισμάτων περί ών ή παράγραφος 1 του άρθρου 3 του ψηφίσματος της 16/29 Απριλίου 1952 και παραγραφής εκλογικών τινων άδειημάτων» δημοσιευθην εις τδ είκαετον φύλλον της έφημερίδος της Κυβερνήσεως. Κατά τδν Νόμον αυτόν, ως λεπτομερώς άνα-

πύσσεται εις την εισηγητικήν των εκθέσεων, καταργείται τδ Γ' 1946 ψηφίσμα «περί εκτάκτων μέτρων άπορρώντων την δημοσίαν τάξιν και ασφάλειαν» ως και πῶσαι αἱ συντακτικαί πράξεις, ψηφίσματα και άλλα νομοθετήματα εκδοθέντα από της 14.10.1944 μέχρι την 1.1.1952 και τα όποια κατελήφθησαν Ισχύοντα υπό τδ ψηφίσματος της 16/29 Απριλίου 1952 και διατηρήθησαν εν Ισχύι κατά παρέκκλισιν του Σύντάγματος του 1952 συμφέρουσιν προς τδ άρθρον 3 παρ. 1 του εν λόγω ψηφίσματος. Έκ του κανόνος τούτου, ως αναλύεται λεπτομερέστερον εις την ως άνω άναφερομένην εισηγητικήν εκθεσην, εξηρέθησαν νομοθετήματα της περιόδου εκείνης διότι κατ' την εν αυτή άναπτυσσομένην αντίληψιν αἱ συντακτικαί πράξεις και τα ψηφίσματα της κατηγορίας αυτής θεωρούνται ως νομοθετήματα τα όποια... «... έπαυσαν να Ισχύουν, καθ' οίονδήποτε τρόπον, πρό του έτους 1952 και ως εκ τούτου μη καταλυθέντα υπό του άρθρου 3 παρ. 1 του ψηφίσματος της 16/29 4ου 1952». Και ειδικώτερον «... Τά νομοθετήματα διά των όποιων έσκοπήθη αποκλειστικώς και μόνον, ή ρύθμισις σχέσεων και εν γένει άντικειμένων ύφισταμένων κατ' τδν χρόνον της εκδόσεώς των, αἱ εκ των όποιων έπελθούσαι συνέπειαι εξακολουθούν να ύφιστανται». Μεταξύ των νομοθετημάτων άτινα εξηρέθησαν ως άνω εϋρίσκονται νομοθετήματα της περιόδου εκείνης τα όποια Ισχύοντα καθ' όλην την μέχρι σήμεραν περίοδον με τας μεταγενεστέρως τροποποιήσεις ή άναυώσεις των άποτελούν τούς κυρίους φορείς του πνεύματος του έμφυλίου πολέμου, της μισαλλοδοξίας και του διχασμού.

Ύποστηρίζομεν δέ ότι ή έσαεί διατήρησις της Ισχύος των όχι μόνον άντίκειται εις τδν γενικόν πνεύμα περί άπολυτρώσεως του έλληνικού λαού από τας έπιπτώσεις του κακού παρελθόντος άλλ' άποτελεῖ άνωμαλίαν επικίνδυνον και μόνιμον πληγήν άναμοχλεύσεως και δικαιώσεως των παθών, προς βλάβην της ενότητος και του συμφέροντος του έθνους.

Με τδ παρόν σχέδιον Νόμου εισηγούμεθα ειδικώτερον :

Με τα πρώτον, δεύτερον και τρίτον άρθρα την κατάργησιν του Α.Ζ. ψηφίσματος «περί άποστερήσεως της Έλληνικής Ιθαγενείας προσώπων άντεθνικώς δρώντων εις τδ εξωτερικόν» της 7/7/ 12 1947, κλπ, την επανάκτησιν της Ιθαγενείας από τούς στερηθέντας ταύτην δυνάμει της ως άνω καταργουμένης εκτάκτου νομοθεσίας και την άναγνωρίσιν εις πάντας εξ αυτών του δικαιώματος του έλευθέρου προσωρινού ή μονίμου επαναπατρισμού. Ός είναι γνωστόν με τδ Α.Ζ' ψηφίσμα ως συμπληρώθη μεταγενεστέρως υπό του άρθρου 20 και 33 παρ. β. του Νομοθ. διατάγμ. 3370/55 και του άρθρ. 4 του Νομ. διατ. 4234/62 και τα επί τη βάσει των διατάξεων τούτων έδεδόθησαν 135 Βιστ. διατάγματα, έστερήθησαν της έλληνικής Ιθαγενείας των 22.266 έλληνες πολῖται. Τα διατάγματα αυτά έξεδόθησαν κατ' παραβίασιν και των πλέον στοιχειωδών κανόνων ούσιαστικού και δικονομικού δικαίου. Χωρίς σκεπτικόν και ούσιαστικώς λόγους έστερήθησαν την Ιθαγένειαν ήμαδικώς κατ' εφαρμογήν της θεωρίας περί συλλογικής εϋθύνης από κατοίκους συλλήβδην ολοκληρων συννοικισμών ή χωριών, ολοκληρων οικογενειών άδικαίως ήλικίας, φύλου, ακόμη δέ ως άναφέρεται και εις πλείστα Βιστ. διατάγματα και από άβάπτιστα νεογνά. Έστερήσαν την Ιθαγένειαν έρήμην των ενδιαφερομένων με τδ στερεότυπον τυπικόν αίτιολογικόν της «ενίσχύσεως του συμμοριτοπολέμου και της άντεθνικής δράσεως» και εις χρόνον πολύ μεταγενέστερον της λήξεως του έμφυλίου πολέμου όταν ληρθεῖ υπ' όψιν ότι εν τού συνολικώ αριθμώ των στερηθέντων 22.266 αἱ 124 έγιναν με 3 Β. διατάγματα κατ' τα έτη 1948-1949, αἱ 1613 με 50 Β. διατάγματα κατ' τα έτη 1950-54 και αἱ ύπόλοιποι 20.529 με 83 Β. Διατάγματα κατ' τα έτη 1955-63. Είναι επομένως λογικώς και έθνικώς έπιβεβλημένη ή ριζική εκκαθάρισις της άνωμαλίας αυτής ή όποια ταλαιπωρεῖ ένα ολοκληρον τμήμα του έλληνικού πληθυσμού, θίγει τδ περί δικαίου αἴσθημα του έλληνικού λαού.

Με τδ 4ον άρθρον εισηγούμεθα την κατάργησιν όλων των άπχωρευτικών μέτρων τα όποια έχουν ληρθεῖ εις βάρος εκείνων αἱ όποιοι κατ' την περίοδον του έμφυλίου πολέμου εξεπατρίσθησαν άλλ' διατηροῦν την έλληνικήν Ιθαγένειαν.



Παρά την παρίαν σχετικήν νομοθεσίαν Ν. 4310/29 καθ' ην Έλληνας πολίτης εὐρισκόμενος εἰς τὸ ἐξωτερικὸν δύναται ἐλευθέρας νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν χώραν καὶ ἄνευ προξενικῆς θεωρήσεως καὶ διαβατηρίου μὲ μόνην συνέπειαν τὴν καταβολὴν διπλασίου τοῦ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ καταβαλλομένου τέλους, διὰ τοῦς ὡς ἄνω ἐκπατρισθέντας, ἐξ αἰτίας τῶν γεγονότων τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ἀπαιτεῖται κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 παρ. 3 τοῦ Νομοθ. Διατάγμ. 4234/62 δι' αὐτοῦς, τὰς συζύγους καὶ τὰ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ γεννηθέντα τέκνα τῶν ἢ τήρησις τῆς ἰδίας διαδικασίας μὲ ἐκείνην πού τηρεῖται διὰ τοῦς στερηθέντας τὴν Ἰθαγένειάν των. Νομίζομεν ὅτι ἡ διάκρισις αὐτῆ, εἰς βάρος πολλῶν γυλιᾶδων ἑλλήνων ὑπηκόων ἢ ὑποῖα συνδέεται καὶ εἶναι ἀπότοκος τῶν συνεπειῶν καὶ ἀποτελεσμάτων τῆς ἐκπάκτου ὡς ἄνω νομοθεσίας θὰ πρέπει νὰ ἐκκαθρισθεῖ.

Τὸ ὄν ἄρθρον ἀναφέρεται εἰς θέματα ἀποδοσεύσεως καὶ ἀποδόσεως περιουσιακῶν ἀκινήτων στοιχείων εἰς τοῦς ἐπαναπατριζομένους ἀρχικούς ἰδιοκτῆτας τὰ ὅποια εἶχον δημευθεῖ συμφώνως ταῖς διατάξεις τῶν Μ' καὶ Ν' Ψηφισμάτων καὶ ἐν συνεχείᾳ τῶν Ν. 2536/53 καὶ 2781/54. Αἱ δημεύσεις αὐταὶ ἐγένοντο κατὰ τὴν περίοδον τοῦ θερμοῦ πολέμου, ἀλλὰ καὶ ἐν συνεχείᾳ μεταγενεστέρως κατὰ τὴν συνεχιζομένην περίοδον τῆς ἀνωμαλίας καὶ ἐντάσεως τῶν πλῶν. Ὑπερέβησαν καθὲ ἐπιτρεπτόν ὑπὸ τοῦ Νόμου καὶ τοῦ Συντάγματος ὅριον, παραβιάζοντες οὕτω θεμελιακὰς ἀρχὰς τῆς πολιτείας περὶ προστασίας τοῦ θεσμοῦ τῆς ἰδιοκτησίας. Εἶναι ἐπίκαιρον νὰ υπενθυμίσωμεν ὅτι κατὰ τὴν ἐν τῇ Βουλῇ συζήτησιν τῶν ὡς ἄνω ἐποικιστικῶν νομοθετημάτων ἢ ἀντιπολίτευσις ἀννομέτη τὴν ψῆφον τῆς ἐξαρχήρισε δριμύτατα τὰ ὑπὸ ψήφισθ. νομοσχέδια ὡς «... διακρινόμενα διὰ τὴν βαρβαρότητα καὶ ἀντισυνταγματικότητά των». Τὸ δὲ Σ.Ε. μὲ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 1636/56 ἀπόφασίν του ἐκήρυξεν ὡς ἀνισύροισ καὶ ἀντισυνταγματικὰς τὰς διατάξεις τοῦ Ν.Δ. 2536/53. Πολύ, δέ, περισσότερο σήμερον ὅλαι αὐταὶ αἱ πράξεις δέον νὰ θεωρηθοῦν ἄκρω ἀντίθετοι πρὸς ρητὰς συνταγματικὰς διατάξεις καὶ νὰ ἀνακληθοῦν ἐπαναφέροντες τὰ πράγματα εἰς τὴν προτέραν των θέσιν. Δὲν κρίνομεν ἄσχοπον νὰ υπενθυμίσωμεν ὅτι ὁ νομοθέτης ἀναγνωρίζων τὴν ἀνάγκην ἐπανορθώσεως τῶν βαρυνάτων συνεπειῶν τῶν ὡς ἄνω δημεύσεων ἐθεσποθέτησεν νομοθετικὸν διάταγμα ὑπ' ἀριθμ. 2951 δημοσιευθὲν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 181 φύλλον τῆς 14.8.1954 τῆς ἐφ. Κυβερνήσεως «περὶ ἀποδόσεως περιουσιῶν δημευθεισῶν βάσει τοῦ Μ' ψηφίσματος τῆς Δ. Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων» καὶ ἐν συνεχείᾳ καὶ ἄλλα σχετικὰ νομοθετήματα.

Προτείνομεν ὅπως καὶ εἰς τὸ θέμα αὐτὸ δοθοῦν αἰ εἰς τὰ ἄρθρα 5ον, 6ον καὶ 7ον τοῦ παρόντος νομοσχεδίου διαγραφόμενα λῴσεις.

Μὲ τὸ 8ον ἄρθρον ὑποστηρίζομεν ὅπως ἐν συνεχείᾳ τῆς προσφάτως καταργήσεως τοῦ Ψηφίσματος Ν.Α/1948 περὶ ἐκπτώσεως ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ καὶ στερήσεως τῆς συντάξεως, διακρίσεων, κ.λπ. στρατιωτικῶν ἐν γένει δρώντων ἀντεθνικῶς ἐπεκταθεῖ ἢ καταργησῆς καὶ εἰς ἄλλας παρομοίας κατηγορίας πολιτῶν καὶ συγκεκριμένως ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τοῦ Ν.Δ. 617/48 διὰ τοῦ ὁποῦ ἐθεσπίσθη ἡ στέρησις πάσης παροχῆς συντάξεως, ἀναπηρίας πολέμου, μερίσματος κ.λπ. εἰς τοῦς στερηθέντας τῆς ἑλληνικῆς ἰθαγενείας.

Μὲ τὸ 9ον ἄρθρον προτείνομεν ὅπως πρὸς ἐπίλυσιν τῶν κεραιαικῶν διὰ τοῦς ἐπαναπατριζομένους συνταξιοδοτικῶν καὶ ἄλλων οἰκονομικῶν προβλημάτων ἀντιμετωπισθεῖ τὸ θέμα τῆς μεταφοράς τῶν συντάξεων καὶ τῶν συνταξιοδοτικῶν καταβολῶν τῶν ἐκπατρισμένων ἀπὸ τὰς χώρας εἰς ἃς ἤσκησαν κατὰ τὴν ἀναγκαστικὴν ὑπερωρίαν των τὴν ἐργασίαν καὶ τὰ ἐπαγγέλματά των καθὼς καὶ τῶν ἐπιεὶ χρηματικῶν μέσων, γεγονόνς ὑπερ δύναται νὰ ἐπιτευχθεῖ διὰ διμερῶν διαπραγματεύσεων καὶ συμφωνιῶν μὲ τὰς χώρας αὐτὰς κατὰ τὰ ὑπάρχοντα ἤδη πρότυπα μὲ ἄλλας χώρας ὅπως μετὰ τῆς Δυτ. Γερμανίας, Βελγίου, Ὀλλανδίας κ.λπ.

Μὲ τὸ 10ον ἄρθρον νομίζομεν ὅτι οἱ ἐπαναπατριζόμενοι δέον ὅπως τύχουν τῆς ἀπαρχιότητος στοιχῆς καὶ ἐνδιαφέ-

ροντος παρὰ τῆς Πολιτείας μὲ παροχὴν δωρεᾶν οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως ἢ μακροπροθέσμου καὶ μὲ χαμηλὸν τόκον δανεισμοῦ ὥστε νὰ δυναθεῦν νὰ ἀποκατασταθοῦν οἰκιακῶς καὶ ἐπαγγεληματικῶς. Καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν νομίζομεν ἀναγκαστὴν τὴν ἀξιοποίησιν τῆς οἰκονομικῆς βοήθειας τῆς Διεθνούς Ἀρμοστικῆς περὶ προσφύγων τοῦ ΟΗΕ.

Εἰς τὸ 11ον ἄρθρον κρίνεται ἀναγκαστὸν νὰ δοθεῖ ἐτησίᾳ παράταξις τῆς ὑπὸ τοῦ ἀναρχ. Νόμ. 1323 τῆς 25.11.1949 «περὶ τῶν ἐπὶ κατοχῆς συναφθεισῶν ἀγοραπωλησιῶν ἀκινήτων» ὀριζομένης ἐξαμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας δοθέντος ὅτι οἱ διατελοῦντες κατὰ τὴν ἐμπόλεμον ἐκείνην περίοδον καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς ἀναγκαστικὴν ὑπερωρίαν εὐρίσκονται ἐν ἀδυναμίᾳ νὰ ἀσκήσουν τὰ ἐκ τοῦ Νόμου τοῦτου ἀπορρέοντα δικαιώματά των. Ὑποστηρίζομεν τὴν παροχὴν τῆς παράταξεως τῆς προθεσμίας ταύτης ὥστε νὰ δοθεῖ εἰς τοῦς ἐπαναπατριζομένους ἢ δυνατότητα ἀσκήσεως τῆν ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζομένην ἐφ' ὅσον ἐκ λόγων ἀνωτέρας βίας δὲν ἤσκησαν τὰ δικαιώματά των ταῦτα καὶ νὰ μὴ ἀποβεῖ οὕτως ἢ ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης ἀπευσία των ἀφορμῆ καὶ εὐκαιρία τρωσθέντος πλουτισμοῦ τῶν πλουτισάντων κατὰ τὴν περίοδον τῆς γυλιπερικῆς κατοχῆς, συνεργατῶν τῶν κατακτητῶν, δοσιλόγων, ἀγοραστῶν ἀκινήτων κατὰ τὴν ὀλεσίαν ἐκείνην ἐποχὴν τῆς ἱστορίας τοῦ ἔθνους μας.

Μὲ τὸ 12ον ἄρθρον προτείνομεν νὰ ἐκκαθαρισθοῦν ὅλαι αἰ στρατολογικαὶ ἐκκρεμότητες εἰς βάρος τῶν πολιτικῶν προσφύγων. Ἐνας ἀριθμὸς ἐξ αὐτῶν ἔχει κηρυχθεῖ εἰς κατάστασιν ἀνυποτάξιας. Ἀρκετοὶ ἔχουν καταδικασθεῖ ἐρήμην εἰς βαρυτάτας ποινὰς διὰ λιποταξίαν κ.λπ. Πολλοὶ καὶ ἰδιαίτερος οἱ νέοι εἶναι, ἐκτεθειμένοι ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἐξ' αἰτίας τῆς ἀναγκαστικῆς ὑπερωρίας των δὲν ἤδυνήθησαν νὰ ἐκπληρώσουν ἐγκλίμως τὰς στρατιωτικὰς τῶν ὑποχρεώσεις. Νομίζομεν ὅτι ἡ Πολιτεία θὰ πρέπει ν' ἀντιμετωπίσει μὲ κατανόησιν τὴν ἀνωμαλίαν αὐτὴν ἢ ὅποια ἐδημιουργήθη ἐκ λόγων ἀνωτέρας βίας καὶ οὐχὶ ὑπαιτιότητι τῶν ὑπολόγων πρὸς ἐκπλήρωσίν των ἐκ τοῦ Νόμου ὑποχρεώσεων πολιτικῶν προσφύγων.

Μὲ τὸ 13ον ἄρθρον θεωροῦμεν ἀναγκαστὸν ὅπως ρυθμισθεῖ τὸ θέμα τῆς ἀναγνωρίσεως ἀπάντων τῶν διπλωμάτων Πανεπιστημικῶν ἢ ἄλλων ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων τὰ ὅποια κέκτηνται οἱ ἐπαναπατριζόμενοι ἵνα δυναθεῦν νὰ ἐνταχθοῦν καὶ ἐργασθοῦν ἰσοτίμως εἰς ἀντιστοιχοῦς κλάδους τῆς ἐπιστημονικῆς, τεχνολογικῆς ἢ ἄλλης εἰδικότητάς των.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Φεβρουαρίου 1976

Οἱ προτείνοντες Βουλευταὶ

- Η. Ἡλιού, Ι. Ἀλευράς, Ι. Νεραλιμαπόπουλος, Ι. Φλώρος, Σ. Παπαθεμελιῆς, Δ. Μάντζαρης, Χ. Πρωτοπαπᾶς, Γ. Ἰερδανίδης, Ν. Ἀργυρόπουλος, Α. Καλλιμάνης, Θ. Ἀνδρεάδης, Α. Κόρκης, Κ. Ἀλαβάνος, Χ. Δρακόπουλος, Α. Μήνης, Κ. Γ. Γιατράκος, Γ. Παπαγιαννῆς, Α. Κουτσόγιοφρας, Ι. Σκυλακίτης, Γ. Χιονίδης, Ν. Παπαπολίτης, Δ. Ασσκαρίδης, Δ. Δαμαντζίδης.

ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΝΟΜΟΥ

Περὶ ρυθμίσεως θεμάτων ἀφορώντων τὴν Ἰθαγένειαν τῶν ἀποστερηθέντων ταύτην Ἑλλήνων πολιτῶν καὶ ἐκπατρισθέντων συνεπειᾶ τῶν γεγονότων τῶν ἐτῶν 1946-49 καὶ ἀποδόσεως τῆς Ἰθαγενείας των, περὶ ἐλευθέρου ἐπαναπατρισμοῦ των, ἐλευθέρως εἰσόδου εἰς τὴν χώραν ἐκείνων οὔτινες ἐξεπατρισθήσαν ὡσαύτως συνεπειᾶ τῶν γεγονότων αὐτῶν ἄλλα κέκτηνται τὴν Ἑλληνικὴν Ἰθαγένειαν, ἀποδόσεως δημευθεισῶν περιουσιῶν καὶ ἀποκαταστάσεως ἐπαναπατριζομένων Ἑλλήνων Προσφύγων.

Ἄρθρον 1.

Ἄπασαι αἱ διατάξεις τοῦ ΑΖ' Ψηφίσματος περὶ ἀποστερήσεως τῆς ἑλληνικῆς ἰθαγενείας προσώπων ἀντεθνικῶς δρώντων εἰς τὸ ἐξωτερικόν » τῆς 7 7 Δεκεμβρίου 1947, τοῦ ἄρθρου 20, καὶ 33 παρ. 8 τοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος